

Atliekant įprastą diskrecinį vertinimą būtų reikėję atsižvelgti į apeliantės įrodymus dėl užprotestuoto prekių ženklo ir tuomet, jei jie iš tiesų būtų buvę pateikti per vėlai. Procesas nebūtų užtrukęs dėl įrodymo vertinimo, nes VRDT protestų skyrius priėmė sprendimą tik praėjus 15 mėnesių po įrodymų pateikimo. Įrodymai taip pat būtų buvę tiesiogiai teisiškai reikšmingi. Be to, klaidingi VRDT protestų skyriaus laišakai turėjo įtakos tam, kad apeliantė pateikė įrodymus tik praėjus terminui.

Be to, Bendrasis Teismas neįvertino VRDT protestų skyriaus išvados, kad bylos šalys turėjo pateikti savo argumentus ir įrodymus per nustatytus terminus. Todėl VRDT protestų skyrius nesirėmė vėlavimu. Dėl to VRDT apeliacinė taryba negalėjo manyti, kad buvo pavėluota. Apeliacinė taryba turėjo iš esmės išnagrinėti pateiktus įrodymus.

Nei Apeliacinė taryba, nei Bendrasis Teismas negalėjo atlikti trūkstamo VRDT protestų skyriaus diskrecinio vertinimo. Pagal Reglamento (EB) Nr. 40/94 62 straipsnio 2 dalį Apeliacinė tarnyba turėjo grąžinti bylą Protestų skyriui dėl nepasinaudojimo diskrecija.

Be to, apeliantė dėl daugybės priešasčių nevēluodama pateikė įrodymus dėl užprotestuoto prekių ženklo. Pirma, kasdieniniai tarpregioninių laikraščių finansų skilčių pranešimai, kuriais įrodomas užprotestuotų ir kitų serijinių prekių ženklų naudojimas nurodant apeliantės investicinius fondus, yra akivaizdūs faktai. VRDT turėjo į tai atsižvelgti *ex officio*. Antra, paraišką pateikęs asmuo neginčijo užprotestuotų ir serijinių prekių ženklų naudojimo. Trečia, VRDT protestų skyrius netesingai neleido apeliantei pateikti naujų įrodymų dėl prekių ženklų naudojimo. Iš tiesų VRDT pranešė apeliantei, kad ji gali pateikti poziciją tik dėl paraišką pateikusių asmens argumentų. VRDT nebūtų atsižvelgusi į naujus įrodymus. Taigi nebuvo svarbu, ar apeliantė pateiks naujų įrodymų dėl naudojimo ar ne. Ketvirta, terminai buvo sutrumpinti neleistina tvarka. Šiuo klausimu VRDT taip pat nesilaikė Įgyvendinimo reglamento Nr. 2868/95 80 taisyklės.

2010 m. birželio 29 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Lenkijos Respubliką

(Byla C-311/10)

(2010/C 246/41)

Proceso kalba: lenkų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama G. Zavvos ir Ł. Habiak

Atsakovė: Lenkijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad nepriėmusi įstatymų ir kitų teisės aktų, reikalingų perkelti 2007 m. rugsėjo 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2007/46/EB, nustatančią motorinių transporto priemonių ir jų priekabų bei tokioms transporto priemonėms skirtų sistemų, sudėtinių dalių ir atskirų techninių mazgų patvirtinimo pagrindus (Pagrindų direktyva) ⁽¹⁾, arba bet kuriuo atveju nepranešusi apie juos Komisijai, Lenkijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šia direktyvą.

— Priteisti iš Lenkijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Terminas perkelti Direktyvą 2007/46 baigėsi 2009 m. balandžio 29 dieną.

⁽¹⁾ OL L 263, p. 1.

2010 m. birželio 30 d. Tribunal de première instance de Liège (Belgija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Hubert Pagnoul prieš Belgijos valstybę — SPF Finances

(Byla C-314/10)

(2010/C 246/42)

Proceso kalba: prancūzų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal de première instance de Liège

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovas: Hubert Pagnoul

Atsakovė: Belgijos valstybė — SPF Finances

Prejudicinis klausimas

Ar 2009 m. gruodžio 1 d. įsigaliojusios 2007 m. gruodžio 13 d. Lisabonos sutarties, iš dalies keičiančios 1992 m. vasario 7 d. Maastrichte pasirašytą Europos Sąjungos sutartį, I antraštinės dalies „Bendrosios nuostatos“ 6 straipsniu (kuriame didžiąja dalimi atkartotos 1993 m. lapkričio 1 d. įsigaliojusios 1992 m. vasario 7 d. Maastrichte pasirašytos Europos Sąjungos sutarties I antraštinės dalies 6 straipsnyje išdėstytos nuostatos) bei 1957 m. kovo 25 d. Europos Bendrijos steigimo sutarties (EB sutartis) 234 straipsniu (buvęs 177 straipsnis) ir (arba) 2000 m. gruodžio 7 d. Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsniu draudžiama nacionaliniame įstatyme, kaip antai 2009 m. liepos 12 d. įstatyme, kuriuo iš dalies keičiamas 1989 m. sausio 6 d. Specialiojo įstatymo dėl *Cour d'arbitrage* ⁽¹⁾ 26 straipsnis, nustatyti pareigą nacionaliniam teismui, kuris konstatuoja, jog kitu nacionaliniu įstatymu, t. y. 2004 m. liepos 9 d. Įstatymo programos 49 straipsniu, iš mokesčių mokėtojo buvo atimta į Bendrijos teisę integruotos Europos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 straipsniu užtikrinama veiksminga teisminė gynyba, visų pirma kreiptis į *Cour constitutionnelle*, tam teismui nepalikant galimybės nedelsiant užtikrinti Bendrijos teisės taikymą nagrinėjamoje byloje ir dar sykį patikrinti atitikties konvencijai, jei *Cour constitutionnelle* pripažintų, jog nacionalinis įstatymas suderinamas su Konstitucijos II antraštine dalimi ginamomis pagrindinėmis teisėmis?

(¹) *Moniteur belge*, 2009 m. liepos 31 d., p. 51617.

2010 m. liepos 2 d. Union Investment Privatfonds GmbH pateiktas apeliacinis skundas dėl 2010 m. balandžio 27 d. Bendrojo Teismo (trečioji kolegija) priimto sprendimo sujungtose bylose T-303/06 ir T-337/06 UniCredito Italiano SpA prieš Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) ir Union Investment Privatfonds GmbH

(Byla C-317/10 P)

(2010/C 246/43)

Proceso kalba: italų

Šalys;

Apeliantė: Union Investment Privatfonds GmbH, atstovaujama advokato J. Zindel,

Kitos proceso šalys: UniCredito Italiano SpA ir Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT)

Apeliantės reikalavimai

— Panaikinti 2010 m. balandžio 27 d. sprendimą bylose T-303/06 ir T-337/06.

— Atmesti ieškinį.

— Panaikinti 2006 m. rugsėjo 5 d. VRDT apeliacinės tarybos sprendimą byloje R 156/2005-2 ir patenkinti protesto procedūrose pateiktus įstojusios į bylą šalies reikalavimus dėl Bendrijos prekių ženklo 2 236 164 „UNIWEB“ registracijos paslaugai „nekilnojamojo turto operacijos“.

— Panaikinti 2006 m. rugsėjo 25 d. VRDT apeliacinės tarybos sprendimą byloje R 502/2005-2 ir patenkinti protesto procedūrose pateiktus įstojusios į bylą šalies reikalavimus dėl Bendrijos prekių ženklo 2 330 066 „UniCredit Wealth Management“ registracijos paslaugai „nekilnojamojo turto operacijos“.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Grindžiant šį apeliacinį skundą nurodomas klaidingas Reglamento (EB) Nr. 40/94 ⁽¹⁾ 8 straipsnio 1 dalies b punkto paskutinės eilutės taikymas. Be to, tvirtinama, kad skundžiamas sprendimas priimtas atsižvelgus ne į visas ir iš dalies tikrovės neatitinkančias faktines aplinkybes.

Bendrasis Teismas klaidingai ir priešingai nei VRDT, kuri iš esmės patenkino apeliantės šioje byloje jai pateiktas apeliacijas, nepripažino, kad prekių ženklai, dėl kurių buvo pateiktos apeliacijos, priklauso didelei prekių ženklų šeimai. Tvirtinama, kad visi šią šeimą sudarantys prekių ženklai prasideda ta pačia priebalse, kuri be jokio atskyrimo susieta su kita investicijų sektoriaus koncepcija. Prašomi įregistruoti prekių ženklai taip pat turi tuos pačius skiriamuosius požymius. Iškreipdamas faktus Bendrasis Teismas nusprendė, kad nagrinėjami prekių ženklai skiriasi struktūriškai, nes prašomuose įregistruoti prekių ženkluose pirmoji priebalsė yra susijusi su elementu anglų kalba, o apeliantei priklausančiuose prekių ženkluose pirmoji priebalsė yra susijusi su elementu vokiečių kalba. Vis dėlto Bendrasis Teismas tinkamai neįvertino fakto, kad, taikant Reglamento (EB) Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto paskutinę eilutę, esant prekių ženklų serijai reikia atsižvelgti į visus šios serijos prekių ženklus. Šiuo klausimu taip pat pažymima, kad ir apeliantė vartoja angliškus ir tarptautinius žodžius, todėl priešinga Bendrojo Teismo nuomonė objektyviai yra klaidinga.